

В. „Република“
излиза всяка Сряда

Абонамента на „Република“ е въ предплатата.

За България:

за 3 месеца 1 левъ
„ 6 „ 2 „
„ 1 година 4 „

За Странство:

за 6 месеца 3 лева
„ 1 година 6 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ пътъ и по 10 ст. на всеки послѣдующъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние:

Сждеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

Съ настоящитѣ два броя вѣстника ни навърши първото си полугодие.

Както и съобщихме въ предпослѣднитѣ три броя, прѣзъ второто полугодие цѣната на „Република“ ще бѣде увеличена съ: 1.50 лева за 3 мѣсеца, 2.50 за 6 мѣсеца и 5 л. за година.

Тия, които ни прѣдплатятъ до излизането на слѣдующия брой, ще получаватъ „Република“ по сегашната му цѣна.

Администрацията.

Неубозданиятъ царъ Ферадъ.

Въ страна бѣдна, блиска намъ,
(Да я кажа — ме е срамъ)

Управлява царъ Ферадъ —
По роскошѣтъ си познатъ.

Народъ скромнъ тамъ живѣй,
Редъ и права не умѣй,
Добро чака той въвъ даръ
Отъ роскошнъ господаръ!

Чака правда, благи дни
И отъ свойтѣ голѣмци,
Но тѣ нѣматъ срамъ и честъ,
Вмѣсто благо — сѣятъ бѣсъ!

Едни вчера слуша той,
Що плѣниха края свой,
Днеска слѣдва водачъ новъ,
Припналъ сжщо зарадъ ловъ;

И съглежда чакъ слѣдъ дни,
Че тѣзъ хора сж едни,
Че влошаватъ тозъ животъ
И не жалятъ тозъ народъ;

Рѣдко още — но разбра,
Че властѣта го сѣ обра,
Че тя граби го безъ спиртъ
И забравя го подиръ!

Взе да вижда, че Ферадъ
Има чувства на джелатъ,
Че отъ алчностъ за пари
Прѣдъ нищо се не свѣни!

И при всѣки кабинетъ
Единъ има той завѣтъ: —
Гѣвки хора да сж тамъ,
Да не знаятъ свѣстъ, срамъ!

И разходва той безъ четъ,
Па кръстосва цѣлий свѣтъ,
Безъ да мисли царъ Ферадъ,
Че народа мрѣ отъ гладъ!

Днесъ продажбенъ актъ и новъ
Ще подпише той готовъ,
Но не ще за дълго йощъ
Да се радва на тазъ мощъ..

Тозъ народъ ще доди въ свѣстъ
И катъ звѣра съ чуденъ бѣсъ
Ще раскъса своя врагъ
Да настане день по-драгъ!

И страшенъ е общий ядъ,
Горко на тебъ, о Ферадъ!
Горко и вамъ подлечи,
На властъ, що сте сѣ крадци!..

Вудний

Сливенъ, 22 Август 1899 год.

Стамболовъ умрѣ, но стамболовскитѣ инстинкти продължаватъ още да живѣятъ и да дигатъ самоувѣрено главата си, слѣдъ всички горчиви опити, които стамболовщината прѣтърпѣ отъ нѣколко години насамъ. У насъ има хора, които не умѣятъ да четатъ въ ненаписанитѣ страници на още прѣсната история, които не знаятъ да разбиратъ смисълѣта на събитията и слѣдъ ножа, който насѣче на кѣсчета „желѣзнитѣ“ ржцѣ на Стамболова, слѣдъ оня океанъ отъ негодувания, който бликна отведнѣжъ противъ тирана при падането му, слѣдъ петгодишната борба противъ свѣтогасителитѣ и гешефтаритѣ, слѣдъ всички явни признаци на възмущение противъ всѣка тирания и произволничене, продължаватъ още да бълнуватъ за нѣкаква желѣзна ржка, която трѣбвало да постѣгне юздитѣ на „разбѣснѣлия“ се и „разврателия“ се народъ.

Не бихме обръщали внимание на тия глупави бълнувания, ако не виждахме, че тѣ не сж току така случайни въздишки на вѣстникари съ срѣдневѣковни идеи, а подготовителна аларма за единъ новъ стамболовски режимъ. Не е никакъ за чудене, никого нѣма да изненада, ако единъ день осъмнемъ съ сюспандиране на конституцията, съ прѣвратъ отъ горѣ. Князѣтъ отдавна трѣси това нѣщо, за да смаже главитѣ на каналиитѣ, които не искатъ да го боготворятъ, а хората, които сж турени на чело на управлението, не само не прѣдставляватъ никаква гаранция противъ такава една евентуалностъ, но сж и тъкмо най-подходящи за нова тирания. Минало-

то имъ е неопровержимъ свидѣтель, а сегашното имъ изобилство съ доказателства. Въ кѣсото си властуване тѣ дадоха толкова много материялъ, за да убѣдятъ гражданитѣ въ своята сопаджийска и тиранска отхрана, че и най-скептичнитѣ Българинъ е длъженъ да сHEME калпакъ прѣдъ очевидността. При такива условия загатването за желѣзна ржка отъ в. „Народна защита“, органъ на премиеръ министра г. Грекова, и отъ в. „Голгота“, списванъ отъ стамболисти, въ свръзка съ ония глупави статии на в. „Народни Права“, дѣто се проповѣдва ту противъ митингитѣ, ту противъ развратността на интелигенцията и на народа, ту противъ печата, не е безъ значение и не трѣбва да остава неотбѣлъзано. Много работи даватъ основание да се прѣдполага, че се организира едно подготвяне на общественото мнѣние къмъ една „желѣзна“ ржка. Тази желѣзна ржка си протѣга прѣститѣ въ печата за да опита почвата, прѣди да ги протѣгне въ управлението.

Забѣлжете само съ каква иезуитщина тиранчетата подготвятъ общественото мнѣние за желѣзната ржка. Вмѣсто да си кажатъ правичката, че тази желѣзна ржка имъ е нужна, както тѣмъ, тѣй и на княза, на княза за да се крѣпи на разклатения си тронъ, а на тѣхъ за да властвуватъ по-дълго врѣме и да не ги смуцава оппозицията, тѣ се завзели съ неблагодарната задача да убѣждаватъ българскитѣ граждани, че тази желѣзна ржка била необходима за да се избавялъ народа отъ политическия развратъ, дѣто го тикнала оппозицията. За тая цѣль трѣбва да се очертае българския народъ въ черни краски, да се прѣдстави като крайно развратенъ политически, да се искара България, че е прѣдъ нѣкаква пропасть и че ако не се яви желѣзната ржка, то спасение нѣма. И знаете ли въ какво се състои политическия развратъ на народа ни? Въ туй, че българскитѣ граждани не искатъ като овце да се оставятъ на правителственитѣ да ги раскарватъ, дѣто си искатъ, че протестиратъ противъ произволитѣ на полицията, че организиратъ митинги и демонстрации, че отстояватъ мжжки правата си противъ шайкитѣ, стражаритѣ, че все повече и повече се проникватъ отъ напѣдничави идеи, че не обичатъ да се водятъ за носа отъ разни патентовани доброжелатели

и отъ околийскитѣ началници, че обсеждатъ правителственитѣ наредби и не казватъ на черното бѣло и на произвола законъ, че не се лъжатъ вече върху сжщността на злото у насъ, а право сочатъ двореца, главния виновникъ, всичкия виновникъ за нещастieto ни и пр. пр. Ето, кое било развратъ, политически развратъ! За да се прѣкрати тоя развратъ, трѣбва да дойде една желѣзна ржка, която да не позволява на народа да протестира, когато го биятъ и съсипватъ, да се събира на митинги, когато го продаватъ на нѣмцитѣ за хатѣра на княза, на майка му и на братъ му, да слуша други агитатори, освѣнъ правителственитѣ, когато приближатъ избори, да издига гласа си противъ беззаконията, когато го трепатъ като куче, да се защитава противъ майкитѣ и крѣвницитѣ, които правителството му организира! Ето за какво била необходима желѣзнатаржка!

Прѣкрасно, реакционери! Продължавайте убѣдителната си проповѣдь, но само не дѣйте разчита на много тонковци. А по-добрѣ никакъ не си губете врѣмето да убѣждавате, ами наложете желѣзната ржка. Въ Франция се опитаха да направятъ подобенъ опитъ, но ѝ прѣчукаха прѣститѣ, добъръ Господъ и за ржчицата, която ще прави опитъ въ България. Колкото и стоманени да ѝ сж прѣститѣ, тѣ нѣма да уцѣлѣятъ: Българската младежъ е назрѣла вече не само за легална борба, а и за **Революция**.

Социалистическа Франция

Породилата се криза между социалиститѣ въ Франция по поводъ влизането на социалиста Милеранъ въ кабинета на Валдекъ-Русо заедно съ генералъ Галифе, който кла комунаритѣ въ 1871 г., и по поводъ манифеста, издаденъ по тоя слу-

чай отъ социалиститѣ Гедъ, Лафаргъ, Вайанъ и др., е твърдѣ поучителна въ много отношения, особено зарадъ нашитѣ социалисти. Възъ една страна ний виждаме сектанското и тѣсногърдо разбиране на социализма отъ страна на подписалитѣ манифеста, които претендиратъ, че социалистическата партия не трѣбвала да взема никакво участие въ борбитѣ на буржуазията, въ Драйфусовата афера, въ конфликта между републиканцитѣ и роялиститѣ; възъ друга ний намираме широкото и философско схващане на социализма отъ страна на блѣстящи оратори и свѣтли умове като Жореса, Милеранъ, Фурниеръ, Руане, които не мислятъ, че социалистическата партия трѣбва да остане глуха къмъ общечеловѣческитѣ интереси за справедливостъ, свобода и че трѣбва да се затвори въ своята чурупка, като остави реакцията да погребее републиката, свободата, правдинитѣ на народа и да потѣпче всѣка справедливостъ и человѣщина.

На оскърбителния манифестъ на сектантитѣ, Жоресъ отговаря съ свикването на социалистически конгресъ, който да рѣши трѣбва ли партията да сгърне ржцѣ прѣдъ угрожающата опасностъ на реакцията или ѝ е дългъ налѣжащъ да се бори противъ общия неприятелъ и да избави заедно съ републиката и самото работническо движение отъ разстройване.

Колко жалки изглеждатъ аргументитѣ на подписавшитѣ манифеста прѣдъ мощното слово на Жореса! Възможно ли е да се допустне, че една партия, която претендира да извоюва на человѣчеството най-много справедливостъ, най-много свобода, най-много щастие, трѣбва да остане, за хатѣра на нѣкакви си криворазбрани класови интереси, глуха къмъ вълненията борбитѣ, състѣзанията, които се вършатъ около нея върху общечеловѣчески основи?

Все едно ли ще бжде за социалиститѣ да бждатъ подъ една република или подъ една монархия? Нищо ли не значи за тѣхъ да ли ще възтѣржествува правдата и законността въ лицето на единъ невинно осжденъ или ще възтѣржествува произвола на мундирия и обскурантизма на калимявката? Може ли сектанството до такава степенъ да заслѣпи ума имъ, че да считатъ плодетѣ на великата Френска революция за нищожни, само и само защото сж извоювани отъ буржуазията? Има въпроси отъ общъ интересъ, които не сж нито буржуазни, нито пролетариатски, а человѣчески. Такива сж въпроситѣ за справедливостъ, за свобода, за широки правдини. По-голѣмата частъ отъ френскитѣ социалисти, начело съ Жореса, сж се проникнали не само отъ тая истина, че социалистическата партия трѣбва дѣятелно да взема участие въ великитѣ дебати и борби по тия общечеловѣчески въпроси, но още и въ тая друга истина, че класовитѣ искания на работницитѣ иматъ основание и ще иматъ за въ бждаще, само до толкозъ и само за това, до колкото и защото сж искания общечеловѣчески, т. е. могатъ да се распростратъ къмъ всички хора еднакво и да почиватъ на справедливостта. Побѣдата на социализма ще зависи, прочее, не отъ чисто пролетариатския характеръ на неговитѣ положения, а отъ универсалността на принципитѣ му.

Ще ли могатъ нашитѣ социалисти да се проникнатъ отъ това широко схващане за задачитѣ на социализма и да се отрѣсятъ отъ онова ялово сектанско уединение, въ което се затварятъ, за да чакатъ фаталистически естественото развитие на нѣщата и крайния моментъ? Ний се надѣваме, че и у насъ ще настѣпи една по-добра ориентация за социалиститѣ въ живота, и не само политическия.

ПОДЛИСТНИКЪ

ЗАПИСКИТѢ НА П. КРОПОТКИНЪ.

„Избѣгването ми“

(Продължение отъ брой 24-й)

Прѣводѣтъ посвѣщавамъ на П. Папанчевъ и неговитѣ приятели, обожателитѣ на Руския царизъмъ. Безъ тѣхно съгласие.

Йор. Г. Данчевъ.

Въ Швейцария той се останови въ Цюрихъ и симпатитѣ му се отправиха къмъ умѣрената група на Интернационала.

Социалистъ по принципъ, идеитѣ му влияеха на негова животъ трудолюбивъ и плодовитъ; той работи съ любовъ върху голѣмиятъ си наученъ трудъ — главната цѣль на живота му — трудъ, който трѣбваше да бжде прѣдговоръ, за 19-я вѣкъ, на чудната „картина на природата“ на енциклопедиститѣ. Става скоро много близъкъ, личенъ приятелъ на единъ старъ емигрантъ полковникъ Петръ Лавровъ, който е билъ сжщо партизанинъ на философскитѣ идеи на Канта.

Кога се научи за арестуването ми Александъръ побърза да напустне всичко — дѣлото на живота си, своя свободенъ животъ, който му бѣше толкова необходимъ, колкото и въздухътъ за сжществуването на птичката — и се върна въ С. Петербургъ, когато мразеше, съ единствена цѣль да облекчи моето затворничество.

Срѣщата ни бѣше трогателна. Братъ ми бѣше доста развалуванъ. Той мразеше да види синята униформа на жандармитѣ — тѣзи джелати на всека независима мисль въ Русия —

и той искаше свободно мислитѣ си и чувствата си прѣдъ тѣхъ. Колкото за мене, неговото присѣствие въ С. Петербургъ ми причиняваше най-голѣми неспокойствия. Разбира се, че азъ бѣхъ щасливъ да видя честното му лице, очитѣ му пѣлни съ нежностъ, и да се науча, че ще ми позволятъ да го виждамъ еднѣжъ въ мѣсеца; обаче бихъ желалъ да го зная на хиляди километра отъ това мѣсто, гдѣто той бѣше дошелъ свободенъ него денъ, но гдѣто можеше на всѣка минута, да дойде обиколень отъ стражари. „Защо си дошелъ да се хвърлишъ въ грелото на лѣва?“ мислѣхъ си азъ отъ рано; но азъ разбирахъ добрѣ, че ще остане въ С. Петербургъ, до гдѣто бжда освободенъ.

Той знаеше много по добрѣ отъ всѣки другъ, че безработицата е въ състояние да ме убие. Ето защо той бѣше вече измолитъ да ми даватъ книга и мастило. Географическото дружество желаше да свърша трудътъ си върху *ледения периодъ* и братъ ми се шура изъ научния свѣтъ въ Петербургъ и накара всичкитѣ му членове да подпишатъ просбата.

Академията на наукитѣ бѣше сжщо заинтересувана въ тази работа.

Най послѣ, 2—3 мѣсеца слѣдъ затварянето ми, управителтѣ влѣзе въ килията ми и ми извѣсти, че императорътъ пожелалъ да ми позволи да допѣля рапортътъ си на Географическото дружество и слѣдователно, ще ми донесатъ перо, мастило и книга. „Само до залѣзването на слънцето“, прибави той. Залѣзването на слънцето въ Петербургъ е въ 3 часа слѣдъ обѣдъ прѣзъ зимата. Но трѣбваше да се подчиня. „До залѣзването на слънцето“, тѣзи бѣха собствени думи на Александъръ II, при издаване на позволениято.

Азъ можахъ, прочее, да работя! Невъзможно ми е да искажа сега, задово-

ствието, което ми донеси това позволение да работя—да пиша. Бихъ прѣдпочелъ да бжда затворенъ въ една влажна стайка, да ми даватъ само вода и хлѣбъ; отколкото да ми забраняватъ да работя.

Бѣхъ едничкия, който се въсползувахъ отъ позволениято да имамъ всичко, което трѣбва за писане. Много отъ другаритѣ ми стояха по три и повече години въ затвора, прѣди забѣлжителния процесъ на „393-тѣ“ безъ да имъ позволятъ да иматъ друго нѣщо, освѣнъ една плоча за писане. Безъ съмнение, че и плочата бѣше нѣщо въ това плачевно състояние. Тѣ се упражняваха да пишатъ теми по изучаване на езицитѣ които искаха да научатъ, или да рѣшаватъ математически задачи, но всичко което пишеха истриваха слѣдъ нѣколко часа.

Живота ми, като затворникъ, почна отъ този моментъ да става по правилень. Имаше вече една непосредствена смисль. Въ 9 часа сутринта азъ бѣхъ вече направилъ 300-та обиколка изъ килията си, като чакахъ моливитѣ и перата, които щѣха да ми донесатъ. Работата, която приготвѣхъ за Географическото Дружество, съдържаше, освѣнъ рапортътъ за научнитѣ ми пжтешествия въ Финландия, и една критика на принципитѣ, върху които трѣбваше да почива хипотезата за лѣдоветѣ.

Като знахъ, че имахъ много врѣме прѣдъ себе си, рѣшихъ се да напиша отъ ново и да увеличи тази частъ отъ работата си и благодарение на това което прибавѣхъ въ крѣпостта, можеше да се образуватъ два голѣми тома.

Първиятъ отъ тѣзи томовете бѣше напечатанъ съ грижитѣ на брата ми и на Полаковъ въ „Мемоаритѣ“ на Географическото общество, когато пѣкъ втория, който не бѣхъ свършилъ, още до избѣгването ми, стоя въ ржцѣтъ на полицията въ *третата секция*. Ракописътъ

Вжтръшенъ прѣгледъ

Шайкаджийството, произволитѣ, сопаджи-лъка отъ день на день взематъ по-голѣми размѣри. Малкиятъ тиранинъ, Радославовъ, иска да покаже, види се, че никой не може да му съперничи въ беззаконията и жестокоститѣ. Бѣснѣе той, бѣснѣятъ неговитѣ партизани и България е вече заприличала на Анадолъ, населена съ повилнѣли кюрди и разбойници. Питаме Краева, Божилъ Райнова и толкозъ млади либерали, това ли имъ е конституционализма и законността, съ които проглушаваха цѣли години ушитѣ ни? Защо мълчатъ сега и не обѣлватъ жбъ противъ побѣснѣлия си шефъ? Или властта е по-сладка отъ всичко? Мракобѣсници!

Още на врѣмето на минжлото кметство ний обрнѣхме вниманието върху нуждника въ общинския дворъ, който дига вонята отъ три дни далечъ и залива цѣлата околностъ, най-хубавата частъ на града. Но и до сега нито отъ старото, нито отъ новото кметство сж се взели мѣрки да се прѣчисти, махне или затвори. Ако кметството не се погрижва за мръсотиятъ въ собствения си дворъ, какъ ще може да изисква отъ гражданитѣ да пазятъ здравословна чистота? Обрѣщаме вниманието на г. кмета.

Давидовски, това е името на единъ битъ отъ шайкаджии и изгубенъ софийски жителъ, който до сега още не е намѣренъ и за изгубването на когото е отговорна софийската полиция. Това мистериозно изчезване справедливо дава основание на софийскитѣ вѣстници да прѣдполагатъ, че Давидовски е прѣбитъ въ нѣкой участъкъ и заровенъ безшумно. Ако това прѣдположение излѣзе истина, то българскитѣ граждани вече нѣматъ сигурностъ за живота си въ България подъ управлението на жестокия тжпакъ, който се нарича Радославовъ. Обществено мнѣние иска освѣтление по изчезването на Давидовски и ще го иска настоятелно.

Въ Шуменъ, Провадия, Варна и околноститѣ сж валѣли тия дни такива проливни дъждове, че градоветѣ плували въ вода, много къщи били срутени и огромни загуби причинени. Придохаждането на Камчия е нанесло сжщо голѣми врѣди: мостове срутени, огромни мѣста залѣти, добитици удавени, дюкени и сгради съборени. Отъ голѣмитѣ порои варненскитѣ лозя били свлѣчени и изровени. Както виждатъ читателитѣ, князътъ има защо да се расхожда изъ странство:

не биде намеренъ чакъ до 1895 г.. Тогава намеренъ, е билъ даденъ на руското Географическо общество, което пъкъ ми го испрати въ Лондонъ.

Въ 5 часа слѣдъ обѣдъ—въ 3 часа прѣзъ зимата — щомъ ми донесаха малката ламбичка, взимаха ми моливитѣ и перата и азъ трѣбваше да прѣстана да работя. Тогава четѣхъ обикновено книги по история. Една библиотека бѣше съставена отъ затворническото поколение на политическитѣ прѣстѣпници, които сж били затваряни тукъ. Позволиха ми да прибавя едно опрѣдѣлено число книги по Руската История и заедно съ книгитѣ, които роднинитѣ ми носѣха, азъ четѣхъ като обрѣщахъ внимание повече на книгитѣ, колекциитѣ отъ актоветѣ и документитѣ отнасящи се къмъ московския периодъ отъ Руската История.

Прочитахъ не само рускитѣ лѣтописи, именно, прочутитѣ лѣтописи въ срѣднитѣ вѣкове и демократическата република на Поковъ — най-добрата може би въ Европа и въ историята на подобни общества, — но сжщо всѣкакъвъ сортъ сухи документи като „жизнота на святиитѣ“ гдѣто чловѣкъ открива спени отъ дѣйствителния животъ на масата, и който мѣчно се намиратъ другадѣ. Азъ четохъ, сжщо прѣзъ това врѣме, голѣмо число романи, между които, по Коледа бѣха ми пратили като подаракъ „Коледини раскази“ отъ Дикенса, при четенето на които плакахъ, смѣхъ се и най послѣ се възхищавахъ отъ отличнитѣ тѣзи творения на великия романистъ.

Това което ме нажеляваше, бѣше гробното мълчание което царуваше около ми. На празно чукахъ по стѣнитѣ, по пода, та дано чуя нѣкакъвъ отговоръ. Пълно мълчание. Единъ мѣсецъ, два, три, година се мина безъ да получа нѣкакъвъ отговоръ. Ние бѣхме тогива шестъ затворника раздѣлени и помѣстени въ 36-тѣ подземника.

България отъ день на день все повече цѣвти и вързва.

На 24 того щѣлъ да даде концертъ въ града ни българския артистъ отъ рускитѣ императорски театри К. И. Михайловъ Стоянъ, който ще направи обиколка изъ по-главнитѣ градове на България. Върваме, нашитѣ граждани нѣма да пропуснатъ случая да оцѣнятъ таланта му.

— **Шайкитѣ и по пладнѣ върлуватъ.** Съобщаватъ ни отъ Ямболъ, че на 13-й того въ 4 ч. слѣдъ обѣдъ гражданинъ Георги Смоковъ отишълъ въ дюдяна на Д. Илиевъ, гдѣто слѣдъ малко дошло Митю Кючменевъ, Петръ Карапанчевъ и Ат. Илиевъ Халваджия — либералски побойници, и започнали да прѣдизвикватъ Г. Смокова, като му казвали, че билъ „чучулига“. Смоковъ имъ отговорилъ, че той е социалистъ, а не „чучулига“ и това било достатъчно за побойницитѣ, мисията на които била да коренятъ социализма, и тѣ се нахвърлили възъ Смокова съ псувни и бой, даже Петръ Карапанчевъ щѣлъ да го прободетъ съ ножъ. Прѣзъ м. Априли т. г. шайката бѣ съсипала отъ бой една нощъ гражданинъ В. Джинковъ, който отивалъ да носи отговора на Янко Сакжзовъ за обявения му дуелъ и то въ центра на града до кафе „Сливенъ“; послѣ, други побой бѣ нанесенъ въ Маринъ Рашевата воденица на други граждани съ цѣлъ да ги сандардисатъ и уплашатъ да не взематъ участие въ изборитѣ.

Сега, въ надвечерието на допълнителнитѣ избори шайкитѣ на Радославова се разбѣснѣли изъ Ямболъ, биятъ и заплашватъ, слѣдствие на което нѣкои граждани опозиционери сж се рѣшили да даджтъ отпоръ на шайкаджилжжа. Туй ще доведе работата до гражданската саморасправа, но нека му мислятъ тия, които я прѣдизвикватъ.

Оня день пакъ е станало друго збиване, обаче тоя пътъ билъ отупанъ праха на единъ отъ правителственитѣ шайкаджии. Характерното въ случая е, че, изпрѣди, когато бѣха бити и съсипани отъ бой В. Джинковъ и др. полицията не се сѣти да арестува виновницитѣ, а сега, когато билъ отупанъ праха на единъ тѣхенъ партизанинъ, изпоарестували сума граждани, отъ които шестима доведоха оня день въ тукашния окр. затворъ. Узнали отъ една телеграма, тукашнитѣ граждани социалисти, бѣхж прѣснали едно печатно съобщение, съ което канѣхж сѣмишленицитѣ си да излѣзатъ да по-

Когато чиновника влизаше въ килията ми, за да ме заведе да направя една разходка, и когато го попитвахъ: „какво е врѣмето? дали вали?“ той ме изглеждаше съ прѣзрение и безъ да каже дума, се обрѣщаше къмъ вратата отъ гдѣто го нагледваха караулния и единъ други чиновникъ. Единичното живо сжщество, което можехъ да чуя бѣше управителтъ. Той идваше всѣка сутрина въ килията за да ме поздрави и ме попита имамъ ли нужда отъ тютюнъ или книги. Опитвахъ се да говоря съ него, но той бързо поглѣдна къмъ вратата, гдѣто стояха неколко чиновника, като че искаше да ми каже: „Вие добрѣ виждате, че и азъ както Васъ съмъ наглѣдванъ, шпиониранъ“.

Не се чуваше други шумъ, освѣнъ тропутенето на ботушитѣ на караула, шумътъ който правеше пъкъ този, като издигаше вратичката на малкото прозорче и звѣнтенето на камбанитѣ надъ крѣпостната черква. Тя звѣнеше единъ, два, три и четири пѣти всѣки четвъртъ часъ: „*господи помилуй*“. Послѣ всѣки часъ, голѣмата камбана се удреше по два пѣти послѣдователно и слѣдъ това дълги интервали. Слѣдваше едно тъжно пѣние, звѣнено съ камбанитѣ, които си измѣняха гласътъ при всѣко измѣнение на температурата така, че се произвеждаше една ужасна какофония, която напомняше звѣнтенето при погребѣние.

По срѣднощъ се почваха безразборнитѣ ноти на „*Боже спаси царя*“. Звѣнтенето траеше тогава четвъртъ часъ и току що се свърше, едно ново: „*господи спаси намъ*“ извѣствяваше на затворника, останалъ безъ сънъ, че една четвъртъ отъ живота му безполезно е минала, и че много още четвъртини, часове, дни, мѣсеци и години ще прикара той този растителенъ животъ, до гдѣто бжде изваденъ отъ ржцѣтъ на тѣзи тъмничари или грабнатъ отъ смъртѣта.

Всѣки день правѣхъ една малка расходка отъ половинъ часъ изъ двора на затвора. Този

срѣщнатъ ямболскитѣ „комити“. Макарь и на бързо, обаче при влизането на колата съ арестантитѣ, заобиколени отъ нѣколко стражари съ пълни и приготвени пушки, мнозина граждани излѣзоха до градската градина, а други при самия затворъ, да поздравятъ и окуражатъ новитѣ „комити“. Научаваме се, че на арестуванитѣ искали по 1000 лева гаранция.

На 11-й того, въ врѣме на проливния дъждъ, когато улицитѣ бѣха плувнали въ вода, капитанъ К., отивайки отъ дома си за пазаря, прѣдъ вратата на нестроевата рота поканилъ единъ унтеръ-офицеръ да го прѣнесе на гърбъ прѣзъ водата, обаче унтерофигера запазилъ човѣшкото си достоинство и отказалъ да играе ролята на пословичното животно. Тогава капитанъ К. повиква единъ войникъ, който го прѣнесълъ на гърбъ прѣзъ водата.

Ний мислѣхме до сега, че войницитѣ служатъ само за запазването безопасността на отечеството, а тѣ изпълнявали и други „патриотически(?)“ роли. Нейсе, да живѣе „мундира“.

Съ новото измѣнение на правилника за вишия учебенъ съвѣтъ, министра увеличава числото на назначенитѣ отъ него членове. Съобщаватъ ни отъ Шуменъ, че между допълнително—назначенитѣ е и Жечо Хлѣбаровъ, избранъ съ 13 гласа и утвърденъ, когато кандидатитѣ на учителския сжюзъ, получили съ стотици гласове, останали неотвърдени. Въпросния Хлѣбаровъ въ надвечерието на заминаването си за София, издава покана до всички шуменски учители, съ която ги моли на събрание, за да го освѣтлятъ върху нѣкои въпроси. На поканата учителитѣ му отговарятъ: „рѣшавай въпроситѣ съ тѣзи, които сж ви избрали, или съ тозъ който ви е назначилъ“. И, дѣйствително, той замина за София достойно да прѣдставлява мнението на избранницитѣ си!... Ний поздравяваме шуменскитѣ учители.

Училищни такси. Идущата 1899—1900 учебна година почти настѣпва вече. Много ученици, които съ нетѣрпение сж я дочакали, се вече готвятъ да нахлуятъ въ училищнитѣ стаи и захванатъ работата си, като ученици.

Много, казваме. Но да ли всички ще иматъ щастието да сѣднатъ на ученическитѣ скамейки?

Дали всички ще могатъ си набави потрѣбната душевна храна, толкозъ необходима за всѣки човѣкъ? Дали всички ще могатъ постигна цѣлѣта си—да свършатъ нѣкой и другъ класъ

дворъ приличаше на единъ четвероногъльникъ около съ тротоаръ а въ срѣдата едно малко здание — банята. Азъ обичахъ доста тази малка разходка.

Нуждата отъ нови впечатления се чувстваше толкова въ затвора, че когато се разхождахъ въ тѣсния дворъ, азъ отправяхъ всѣкога очитѣ си къмъ златната стрѣлка надъ черковното кубе. Тя бѣше единственото нѣщо на околото, което си измѣнеше видѣтъ, положението. И азъ обичахъ да я виждамъ блѣстяща като злато, когато слънцето лжцеше подъ ясното небо или като взимаше фантастически положения, когато синкава тъмнина обгрѣщаше градътъ или пъкъ като заеми сивия цвѣтъ на сѣбротото, когато гжститѣ облаци затъмняваха небето.

Зимно врѣме въ Петербургъ е тъмно за тѣзи, които не могатъ да идатъ изъ улицитѣ, богато освѣтени. Безъ съмнение, бѣше много повече тъмно въ дѣното на моя подземникъ. Но влагата бѣше още по-лоша отколкото тъмнотата. А за да запазятъ подземиято отъ влагата, тѣ го топлѣха извънъ границата, та се задушаваше. И когато сполучвахъ да измоля, за да понижатъ температурата, влагата ставаше не-поносима; вода течеше по стѣнитѣ, отъ тавана и почнахъ да усѣщамъ болки отъ силенъ ревматизмъ.

Въпрѣки това, бѣхъ вѣселъ, продължавахъ да пиша и да рисувамъ географически карти въ тъмнината, като острѣхъ моливитѣ си съ парче отъ стъкло, което намѣрихъ въ двора. Азъ правѣхъ всѣки день моитѣ 7.50 к. м. пътъ и продължавахъ гимнастическитѣ си упражнения съ малкото си столче. Врѣметс минуваше така да се каже добрѣ, когато едно нѣщастие дойде като ударъ, неочаквано се стропули.

Братъ ми Александъръ го затвориха.

(Смдва)

или курсъ, та постъ да бждатъ полезни на себе си и на обществото? Не. Читателътъ ще попита защо? Ний ще му отговоримъ, ето защо: *защото съ налагането училищнитъ такси учението въ България е станало монопол само за богатитъ*; защото не всъки може да брой училищни такси — на ученикъ за всъки I, II и III класове по 20 л. годишно, а за IV V, VI и VII класове по 30 л.

Мнозина родители, които съ кърватъ потъ едва изкарватъ своята прѣхрана сж отдѣляли и отдѣлятъ отъ залактъ си по нѣщо за издържката на своя синъ или дѣщеря въ училище.

Дѣщеритѣ или синоветѣ на такива родители едва могатъ да си набавятъ най-необходимитѣ ученически потрѣби, а често пѣти и заематъ нѣкои нѣща отъ другаритѣ си. Такива сж лишени прѣзъ учебната година и отъ добра храна, и отъ здрави дрѣхи и отъ много други удобства, нъ всичко съ търпение принасятъ, като се утѣшаватъ съ това, че единъ денъ и тѣ ще свършатъ училището, та ще зарадватъ родителитѣ си частно и обществото изобщо, като имъ се притекатъ на помощъ съ знанията си.

Нъ съ сжществуването на тѣзи такси училищнитѣ врата сж вече затворени за бѣднитѣ.

Може би, читателътъ ще каже, че такси не се взематъ отъ бѣднитѣ, щомъ удостовѣрятъ бѣдността си. То е тѣй. Нъ ако не си *наши* ти или баща ти, тогазъ? Тогазъ ще се простишъ съ училището.

За да се неотбиватъ толкози млади сили отъ пѣти на просвѣщението — най-главниятъ лостъ за напѣдактъ на единъ народъ въ всѣко отношение; за да иматъ достѣпъ всички ученици и ученички въ училището, ний обръщаме вниманието на министра на Нар. Просвѣщение г. Иванчовъ, да си неправи оглушки, относително училищнитѣ такси, а още сега да ги оничтожи, та да бждатъ удовлетворени всички Бъл. граждани, защото всъчки плащатъ дър. данѣкъ.

Настоятелството на българското народно читалище въ града ни свиква общо събрание въ недѣля, на 29 того, въ салона на читалището, въ което събрание ще се разискватъ нѣкои важни въпроси и избере ново настоятелство. Всѣки гражданинъ, който желае да бжде членъ може да се запише и въ сжщия денъ, като внесе годишната вноска 5 лева. Надѣваме се, че този денъ ще се явятъ повече граждани, за да стане събранието. Новото настоятелство прѣди всичко ще трѣбва да намѣри срѣдства за изплащане направата на зданието и набави повечко книги и списания.

За сега въ читалището се получавалъ слѣдующитѣ вѣстници и списания:

I Политически вѣстници:

- 1) Телеграмитѣ на българската агенция.
- 2) Миръ (София) 3) Прѣпорецъ (София) 4) Новъ вѣкъ (София) 5) Христо Ботевъ (София) 6) Реформи (София) 7) Потикъ (Варна) 8) Автономия (София) 9) Извѣстникъ (Варна) 10) Ловецъ (София) 11) Български ловецъ (София) 12) Хвърчащъ листъ (Разградъ) 13) Голгота (Бургазъ) 14) Сливенъ (Сливенъ) 15) Свѣтъ (С.-Петербургъ) 16) „Република“ (Сливенъ)

Списания.

- 17) Български прѣгледъ (София) 18) Мисль (София) 19) Свѣтлина иллюстрация (Пловдивъ) 20) Юридически прѣгледъ (Пловдивъ) 21) Българска сборка (Пловдивъ) 22) Ново врѣме (Пловдивъ) 23) Животъ (Сливенъ) 24) Медицински сборникъ (София) 25) Ветеринарна сборка (София) 26) Родина (София) 27) Съкровище (София) 28) Садово (Пловдивъ) 29) Сѣячъ (Варна) 30) Миръ Божій (С.-Петербургъ) 31) Русское богатство (С.-Петербургъ) 32) Вѣстникъ иностранной литературы (С.-Петербургъ) 33) Журналъ (С.-Петербургъ) 34) Илюстр. 35) Нива (С.-Петербургъ) 36) Илюстр. 37) Литературное обузрѣние (С.-Петербургъ) 38) Музыка и пѣние (С.-Петербургъ) 39) Журналъ журналовъ (С.-Петербургъ) 40) Русская мысль (Москва) 41) Будилникъ (Москва) (юмористически) 42) Revue des revues. (Парижъ) 43) Illustrir. Zeitung. (Лейпцигъ) илюстр.

Варненскиятъ еметъ К. Ранковъ и приятелитѣ му, за да намѣрятъ мѣсто на протежираниотъ отъ тѣхъ учители и учителки, въвеждатъ въ принципъ партизанството, като безъ стеснение се рѣшаватъ да уволнятъ 30 души

отъ най-способнитѣ учители и учителки. Но като се засрамяватъ отъ намеренията си, уволняватъ само 14, а за настанявания на останалитѣ кандидати, увеличаватъ персонала съ 15 души. Въ бждаще Варна ще има 22 учители и 51 учителки. Бладзѣ на Варненци! Жалното е, че въ засѣданията за уволнението на учителитѣ, освѣтъ инспектора Генковъ, сж присѣжтствовали и давали тонъ на уволнението, учителитѣ Ангелъ Стойковъ и Кирановъ. На едни заслѣпени партизани бихме простили всичко, но на едни учители, даже на единъ прѣдседател на околийско дружество, такова свѣтотатство отъ тѣхна страна къмъ учителството, никога. За награда на заслугитѣ, които тѣзи двѣ жалки сжщества прѣнесоха на *либералната* партия, обѣщано имъ е вече по телефона назначение въ Варненската гимназия.

Научаваме се, че г. кмета ни, въ качество си на прѣдсѣдатель на Училищно Н-ство, наелъ за училищно помѣщение въ Клуцухоръ стаитѣ на сродницата си г-жа Суна П. Петрова, които за всичко друго ставали, но не и за училищни стаи, понеже биле тѣсни, съ низки тавани и надъ нужникъ, въобще нехигиенични и съ много скѣпъ наемъ: по 30 л. мѣсечно за стая, когато други граждани прѣдлагали хигиенични помѣщения и съ много по-износни условия. Обръщаме вниманието на съгражданитѣ си, както и на г. инспектора върху непрѣпорчителнитѣ и комшийски здѣлки на г. кмета ни, понеже лонитѣ послѣдствия отъ тѣснитѣ, задушливи и нехигиенични помѣщения за учащитѣ се сж повече отъ очевидни.

Срамъ за града ни! За окр. жребци и магарета има хубави и удобни помѣщения, а дѣцата ни още се търкалятъ изъ праха и миязмитѣ.

г. Кмета би трѣбвало да обяви по рано, че сж нуждни такива и такива помѣщения за махаленски училища и щѣше да види колко граждани щѣха да прѣдложатъ услугитѣ си.

Работи, които сж за обществена полза, не трѣбва да ставатъ по комшийски.

Надѣваме се, че ще бждемъ чути.

Съ писмо Т. Иванчевъ заповѣда безъ друго да се назначи Царева Рачева за учителка въ Варна. Волята му изпълнена безпрѣкословно. Пешевъ пѣкъ прѣдлага да се повърне на мѣстото си уволнената Р. Видинлиева. Ранковъ, за да не го удовлетвори, прибѣгва къмъ една лъжа: отговаря, че той нѣма нищо противъ желанието му, но инспектора никакъ не я искалъ и, ако го застави да я приеме, щѣлъ да си подаде оставката!.. Интересна песорна трѣбва да е тази Ц. Рачева.

Откровеникъ.

На дума съмъ най-откровенъ,
Но въ зли мисли съмъ потаенъ;
Истината кога продумамъ —
Гачи ножъ въ сърдцето си забивамъ.

Злоба къмъ нѣкого ли имамъ,
Съ смѣхъ прѣдъ него пакъ излизамъ
И удоволствие намирамъ —
Въ туй — че се прѣструвамъ:

За истината все се казвамъ,
Лъжата пакъ смѣло прокарвамъ, —
Скритосъ — лицемѣрие обичамъ;
Ала — прѣдъ другитѣ ги отричамъ.

Прѣдъ голѣмецъ все си немѣя,
Макаръ-го виждамъ — неумѣе;
Твърдѣ въ това се не вирамъ —
Ако ѝ на лице го прѣзирамъ.

Съ всички хора дружно викамъ,
Азъ съмъ човѣкъ и съвѣсть имамъ;
Но доходъ повече да добия
Хилядо пѣти ще се прѣвия!

Зная сега азъ какъ се живѣй;
Ту съ едни — съ други слѣй,
И шпионството добръ умѣй;
Тогазъ смѣй се, пѣй и дебелѣй....!

Сею.

Тежко

Когато сушата и наводненията сж обърнали въ пустиня едно врѣме богатата и цвѣтуща България; когато селянина не може да познае нивата си, обрасла съ бодли, и толкова потъ и трудъ отишли по вѣтара, и сега е принуденъ да продава воловетѣ си, за да не умратъ отъ гладъ, — а безъ добитѣкъ селянина остава безъ единичното орѣдие, съ което той можеше, какъ да е, да искара баремъ за давнина-та и за себе си малко храна, а сега? сега му е отнето главното и необходимо срѣдство за сжществуване. Когато пѣкъ тѣзи, които иматъ лозя, които прѣди години даваха прѣпитание на доста голѣмо число хора, сега филоксерата и сушата направиха отъ тѣзи буйни лозя, жалки остатѣци отъ кичури, изсѣхнали лозови прѣчки. Когато самостоятелниятъ занаятчия се прѣобрѣща, ненадѣйно въ простъ работникъ, или пѣкъ дрѣме по цѣли дни безъ да поеме иглата или чукътъ; когато, казвамъ, всѣки денъ голѣмитѣ търговци исплашватъ и съсипватъ цѣли сѣмейства съ внезапнитѣ си фалити или банкрути; и когато работникътъ, скитающъ се цѣлъ денъ, безъ да намѣри най-малката работа, при вечеръ се завръща въ полусрутената си кѣщица, измѣченъ душевно и убитъ тѣлесно, сѣда на прага, за да не падне въ несвѣсть, като чуе гласътъ на невиннитѣ и обични нему създания, които го молятъ за коматче хлѣбъ; при всичката тази дѣйствителностъ, която виждаме, при тѣзи красноречиви признаци на общо обѣдняване; при тѣзи рѣзултати отъ незабравимия заемъ, четемъ: „княза въ странство, и за пѣтни 250,000 лева сж биле отпуснати отъ министерския свѣтъ“. Ето, текста: „Заявяваме и по най-категорически начинъ твърдимъ, че на 6-й Юлий Министерскиятъ Свѣтъ е издалъ постановление за извѣнъ бюджетни 250,000 лева, за пѣтни на княза“. 1) Само това не достигаше народу, само това липсваше на ужасната картина, която прѣдставлява България, за да бжде тя по-дѣйствителна, по-трогателна, по-страшна. И на това отгорѣ се намиратъ вѣстници, като правителствениятъ „Новъ вѣкъ“, който непрестанно хвали или плаче за „Старитѣ вѣкове“, когато народитѣ се оставяха мирно да ги скубятъ голѣмцитѣ, като го лъжаха, че биле свѣтии, че богъ е билъ тѣхниятъ прадѣда. И този вѣстникъ иде още веднѣжъ да се подиграе съ добродушието народно. „Улични лъжи сж, казва, че князу сж отпуснати пари за пѣтуване“. Тѣ мислятъ, че ако князовитѣ министри му отпускатъ, тайно отъ народа, хиляди левове, които пакъ народа ще се нагърби да плаща единъ денъ, и като кривятъ това отъ него, ще могатъ още повече безнаказано да го експлоатиратъ. Но нека знаятъ тѣ — князовитѣ министри, че има единъ върховенъ сждъ, и може би, най-справедливия — *страницитѣ на историята*, и че има едно наказание, най-страшното — *прѣзрѣние отъ поколенията*.

И че, както прѣдъ голѣмата буря, врѣмето става тихо, въздухътъ задушливъ и черни облаци покриватъ небесниятъ сводъ, всичко се растреперва и съ страхъ очаква катастрофата; така и днесъ България прѣдставлява по всички признаци, които погорѣ изброихме, да се намира въ прѣдвечерието на една народна буря, послѣдст-

1) в. „Миръ“ брой 712 отъ 31 Юли 99 г.

вията на която никои не може още да опрѣдѣли, но тежко томува, който се случи на пѣтя ѝ.

Статийката бѣше подъ печатъ, когато прочетохме въ прѣдпослѣдния брой на „Новъ Вѣкъ“, самопризнанието му, че дѣйствително сж биле отпуснати 250,000 л. или 1,250,000 гр. за пѣтни на княза. Дългата статия, прѣпълнена съ думи безъ смисълъ, не припятства за да се види ясно, че цѣли недѣли този вѣстникъ е лжгалъ читателитѣ си, до гдѣ най-послѣ бѣше принуденъ да се самопризнае. Така сж лжгали и лжжатъ всички вѣстници, които сж имали за главна цѣль лакейничеството прѣдъ княза.

Д.

Учителско движение

Петиятъ конгресъ на българския учителски съюзъ.

(Отъ нашия дописникъ.—Продължение)

Слѣдъ тържественото откриване на петия годишенъ конгресъ на сдруженото Българско учителство, послѣдниятъ веднага пристѣпи къмъ работа и въ продължение на 8 дневна тиха, безшумна дѣятелностъ, ето какви по-важни рѣшения взе: най-напрѣдъ к-са се занима съ въпроса за належащитѣ реформи по Народното просвѣщение. Слѣдъ дълги разисквания, като взе прѣдъ видъ реакционнитѣ законоположения на миналитѣ редовни сесии на Народно-то събрание по закона за Народното просвѣщение, а главно отнетитѣ права на омжженитѣ учителки, намаления задължителенъ срокъ на основното учение и военната тежба на учителитѣ, конгресътъ съ абсолютно болшинство и единодушие рѣши:

1. На омжженитѣ учителки, когато тѣ сами желаятъ да учителствуватъ, да не се правятъ никакви ограничения; възнаграждението за трудътъ имъ, при еднакъвъ цензъ и задължения, по нищо да се не различава отъ онова на учителитѣ;

2. Срокътъ на задължителното основно учение да е: за селата 5 години, за градоветѣ 4; свѣрхъ това, да е задължително и образованието въ долния курсъ на срднѣнѣ училище, за което да се не плащатъ никакви такси;

3. Учителтѣ, като човѣкъ съ срднѣно образование, да отбива воената си тежба въ продължение на една учебна година, безъ да бжде подлаганъ на изпитъ за кандидатъ на запасенъ подпоручикъ, и безъ да дава задължително за какъвто и да е срокъ, като учителъ.

Мотивитѣ на тия рѣшения ний не излагаме тука, защото мѣстото не ни позволява това и защото учителскиятъ съюзеи органъ „Съзнание“ ще ни ги даде въ всичката имъ подробностъ.

Другъ въпросъ, съ който конгреса се занима, е окръжното на м-ра на Нар. пр. върху общитѣ права и длжности на учителя. Конгресътъ, като разгледа подробно това окръжно и като разисква по него нѣколко часа, взе слѣдната

РЕЗОЛЮЦИЯ:

Конгресътъ, като взе актъ отъ желанието на г-на Министра на Народното просвѣщение да изтълкува и опрѣдѣли общитѣ права и длжности на учителя, за която цѣль излага своето мнение на обсъждане отъ учителството, и слѣдъ като изказва своето голѣмо задоволство за неговата откровеностъ въ случая, намира:

1. Че г-нѣ Министра, като смѣсва неправилно задълженията на учителя, като учителъ въ училището, съ неговитѣ права и задължения като гражданинъ, и като се ползува не отъ сжщия свободолюбивъ духъ на нашата конституция, а отъ едно специално бюрократическо нейно тълкуване, несправедливо и незаконно иска да простре своя контролъ и върху работитѣ на учителя вѣнъ отъ училището, за които той нѣма никакви задължения по сжществуващитѣ въ страната ни закони по просвѣщението;

2. Че това негово тълкуване не може да има никаква задължителностъ за учителитѣ; и

3. Че ако законитѣ въ насъ гарантиратъ извѣстни права и свобода за гражданитѣ, то отъ тѣхъ въ най-голѣми размѣри трѣбва да се ползватъ учителитѣ, прѣдъ видъ особността на професията имъ,

изказва надежди:

1. Че г-нѣ Министра ще вземе актъ отъ мнението на сдруженото учителство и ще се остави отъ мисълта да туря учителя въ рамкитѣ на чистата бюрократия, и

2. Че общественото мнение ще подкрѣпи горното искане на сдруженото учителство.

Конгресътъ избра особена комисия, състояща се отъ господа делегатитѣ Ганевъ, Пенчевъ и Петровъ, която да поднесе резолюцията Г-ну Министру просвѣщението и го попита какъ гледа той на учителския съюзъ, и послѣ да докладва мисията си прѣдъ конгреса. Комисията, слѣдъ като е имала двѣ ауденции при г. Министра, поднесла му е резолюцията и водила е съ него официално разговоръ по общитѣ права на учителитѣ и длжноститѣ имъ, по § 24 отъ инструкцията за управлението и уредбата на основнитѣ училища, по учителското движение и какъ гледа той на учителския съюзъ. М-ра, слѣдъ като е изслушалъ комисията отговорилъ, че отъ факта, гдѣто той приема комисията въ М-то официално, като комисия на учителския конгресъ, може да се заключи какъ М-то гледа на учителскиятъ съюзъ, т. е. че то признава сжществуването му като съюзъ, и че по отношение на сдруженитѣ учители нѣма да взема никакви строги мѣрки за прѣслѣждане, както е правило до сега, нито пъкъ нѣкаква разлика ще прави между сдружени и несдружени учители, а както къмъ едниѣ, така и къмъ другитѣ ще се отнася съ еднаква справедливостъ и законностъ. Параграфъ 24 той е изтълкувалъ съвсѣмъ не тъй, както сж го тълкували и разбирали до сега. Споредъ него този § е напълно умѣстенъ и законенъ и сжществуването му може да прѣнася само полза на учителскитѣ дружества и учителския съюзъ, отколкото спѣнки и ограничения, както се е мислило до сега. „Ако М-то, е казалъ той, въ силата на този § иска да утвърди уставътъ на учителския съюзъ, съ това на послѣдния нѣма да се принесе никаква врѣда; напротивъ, тогава съюзътъ ще спечели много, защото неговитѣ права вече официално ще бждатъ признати отъ всички закони и учреждения въ страната и той свободно ще може да се прѣдставлява прѣдъ послѣднитѣ, като юридическа единица.“ Така до сега М-то е разбирало 24-я § и въ такава смисълъ то е искало утвърждаване уставътъ на съюза. „За да поясни още повече тълкуването си, М-ра е привелъ слѣдния примѣръ: „ако вашиятъ съюзъ, казалъ е той, има нѣкакво завѣщание отъ нѣкой благодѣтель, какъ ще може той да засвои това завѣщание, ако дойде работата до сждѣ, когато сждѣтъ по никой начинъ нѣма да го признае за юридическа единица (защото е съюзъ безъ утвърденъ уставъ), въпрѣки че той притежава най-силни доказателства за правата си.“ Съ това М-ра довольно ясно се е изказалъ, какъ гледа на учителския съюзъ, но най-накрая пакъ не забравилъ да напомни, че ако съюза нѣкога му се изпрѣче на пѣтя, той безъ ни най-малко да се подвоуми, ще замине напрѣдъ, безъ да обръща нѣкакво внимание на всички протести и негодувания на учителитѣ. Какво е искало да каже М-ра съ това си напомняване на комисията, слѣдъ всичкитѣ си по-прѣдни благопожелания, намъ се прѣдставлява твърдѣ смѣтно. Ний не сме отъ наивнитѣ оптимисти, за да погледнемъ съ лека вѣра на всичкитѣ тия министерски заявления, но не сме пъкъ и толкозъ крайни пессимисти, за да се отнесемъ съ недовѣрие на министерскитѣ пожелания и още отъ сега да ги нарѣчемъ лицемѣрни; не! ний ще се държимъ въ резерва и ще чакаме дѣла, толкозъ повече, че и околийскитѣ учителски др-ва ще се занимаватъ съ този въпросъ и ще искажатъ своитѣ мнения.

(Смѣдва).

Васса Пелагичъ.

„Отъ душа трѣбва да признаешъ, че ний като ратуваме подъ знамето на истината и правдата,—подъ знамето на свободата и равенството и противъ грубитѣ деспотически сили съ тѣхнитѣ байонети, противъ дълбокитѣ подлости

и суетѣрия, трѣбва да очакваме всѣка минута много спѣнки и теглила, жертви и мжки и всички туй съ мжжество да посрѣщнемъ.“

Тѣзи думи за В. Пелагича бѣха символъ на вѣра и той съ тѣхъ живѣше и тѣ му бѣха за девизъ на живота.

На 11 Януарий 1899 г. въ Пожаревацкия затворъ умрѣ неуморимий труженикъ за свободата и економическото подобрене на Сръбский народъ В. Пелагичъ.

Пелагичъ, който безспирно и неуморимо се бори прѣзъ цѣлия си животъ за угнетенитѣ, измжченитѣ, тлѣжщитѣ въ мизерия, — противъ угнетителитѣ, тиранитѣ и заблудителитѣ, човѣка, — идеала на който бѣше: борбата, — не е вече мѣжду живитѣ.

Цѣлий му животъ е дълга непрерывна верига отъ борби, мжки и страдания. Той свърши живота си съ борба, защото друго яче неразбираше живота.

Като вѣренъ защитникъ на работническитѣ интереси, той умрѣ и вѣренъ на своя постъ. В. Пелагичъ е роденъ въ едно село въ Босна. Първоначалното си образование е получилъ въ родното си село, — а срднѣното въ Сърбия.

Щомъ е свършилъ образованието си въ Сърбия, заминалъ е за Русия, гдѣто е слѣдвалъ по теологията. Слѣдъ свършването курса по теологията той е станалъ Архимандритъ въ гр. Бенгалюса. Тукъ революционера е отворилъ училище, гдѣто е прѣподавалъ уроци по утопическитѣ теории на Сень-Симонъ, Фурье, Габе, Чернишевски и пр. Въ това врѣме се е борилъ за политическото освобождение на отечеството си отъ турцитѣ. Той е билъ душата на това революционно движение. Турското правителство го хваща въ 1867 г. и го праща въ Диаръ-Бикеръ.

Въ 1870, той е сполучилъ да избѣга отъ Мала-Азия и въ завръщането си въ Сърбия става отговоренъ-редакторъ на в. „Работникъ“. Прѣзъ това врѣме Пелагичъ е захваналъ безпощадно и неуморно да бичува капиталистическиятъ режимъ съ редъ статии и брошури.

Прѣзъ год. 1888—1892, той е прѣкаралъ по тихъ животъ.

Затворенъ въ 1893 год. за неговитѣ брошури противъ духовенството и короната, е билъ интерниранъ въ една болница, гдѣто слѣдъ 21 день народа е счупилъ прозорцитѣ на килията, гдѣто е билъ затворенъ и на рѣцѣ сж го носили изъ Бѣлградъ.

Въ 1895 год. е отново осѣденъ на 5 мѣсеченъ затворъ, но е излѣзалъ въ 1897 г.

Отъ тогава отново прислѣдванъ и осѣденъ за брошурата: „Кой е прѣстѣпникъ и кой е революционеръ“.

Обаче, изнемоцелий старецъ отъ борби и страдания неможа да понесе дългиятъ затворнически животъ и между четертѣхъ стени на затворническата килия се прѣсели въ вѣчността...

Изчезна за винаги вече скѣпий и необузданий ратникъ за великитѣ каузи на човѣшкото щастие. Цѣли 40 год. словомъ и дѣломъ е работилъ при всичкитѣ сижнки и припятствия и въ най труднитѣ минути на неравната борба е винаги носилъ открито свѣщенното знаме на Правдата, Братството и Солидарността. Балканскитѣ народи, има да скърбятъ за загубата на вѣликия ратникъ, който безъ разлика на народностъ се бореше за свободата и освобождението на народитѣ.

Васса умрѣ, ала идеала, за който се бори не умира!..

Васса не е вече при живитѣ, но той остава вѣчно да живѣе въ памѣтѣта на угнетенитѣ народи!..

Д. Майкинъ.

Какво става по чужбина Англия.

Единъ английски депутатъ въ камарата на общинитѣ казва въ единъ вѣстникъ „Morning Herald“, че едно съглашение е станало между Англия и Германия. Това съглашение, или по-добрѣ, този отбранителенъ, или нападателенъ съюзъ, ще бжде само касателно политиката противъ Русия въ крайния Истокъ. Тройниятъ съюзъ, като вече мъртъвъ, Германия по този начинъ се избавя отъ изолираното положение, въ което се намираще. Наскоро ще се почнатъ царскитѣ свиждания на лелята съ внукътъ.

Макаръ работитѣ въ Transvaal да сж вржени за разгльждане на една комисија, пакъ двѣ страни се готвятъ явно за война. Първа почна Англия, както видѣхме въ по първия брой, сега пъкъ гражданитѣ на републиката въ Transvaal почватъ да се въоръжаватъ. Много муниции сж испратени. Боеритѣ сж рѣшени да защищаватъ свободата си до край. Но военнитѣ дѣйствия не ще почнатъ по-рано отъ мѣсецъ. Генерала Walhor е новия главнокомандующъ на английската войска въ колониятѣ.

Франция

Конгресътъ на Работническата партия въ Франция е почналъ засѣданията си още отъ края на миналия мѣсецъ въ гр. Ерепнау. Много резолюции по разни въпроси сж биле приети, отъ които важна е слѣдующата: „Конгресътъ напомня, че чрезъ *взимание на публичната власт* Работническа френска партия е разбирала всякога политическото изритване на капиталистическата класа отъ управлението и това изритване да стане било по миренъ или насилственъ начинъ, но по избирателенъ пътъ и посредствомъ своитѣ собствени сили т. е. работницитѣ организирани въ класова партия; и за въ бждѣще да остави на *народния съветъ* да се изказва споредъ случая, дали може нѣкой да заема други длжности безъ да се раздѣли отъ класовата борба“. Продължителни ржкоплѣскания. На 5-й Августъ конгресътъ билъ закритъ. Слѣдующия ще стане въ Парижъ.

Укрепенитѣ, Guérin и другаритѣ му въ кжщата на улица Chabrol продължаватъ да упорствуватъ. и не се придаватъ. Полицията се е рѣшила да не жертва никой за да ги арестува съ насилъ, а да чякатъ до гдѣто провизията имъ се свърши и тогава ще почнатъ да ги третиратъ, като прости арестувани. За сега всички сжобщения сж прекжснати. Очакватъ капитулационето имъ.

По атентата противъ Лабори, ето какво пиши Жоресъ: „За да осждятъ по сигурно Драйфуса, Генералния щабъ бѣше унищожилъ защитата въ 1894 г. Този пътъ, за по лѣсно, той иска да унищожи защитницитѣ му. Народницитѣ разбраха, че процеса ще се обърне срѣщу тѣхъ. Помжчиха се да го спратъ, какъ да е, даже и чрезъ убийства. Тѣ се страхуваха отъ Лабори. Тѣ бѣха почувствали по процеса на Зола неговата сила, неговото благородно сърце, негова умъ и талантъ въ говора. Тѣ знаяха, че въ широкитѣ му гърди тупа човѣшко сърце и че той бѣше се рѣшилъ да докаже истината, да я направи да блѣсне, за да спаси единъ невиненъ и да порази виновнитѣ“.... Но нищо не направиха. Лабори е почналъ вече да присжтства на засѣданията. И съ своитѣ въпроси той е каралъ генералитѣ Rojet, Mercier и др., да се червятъ и отговарятъ: „Не искамъ да отговоря“. И този Мерсие, който *всичко щеше да каже*, казваше: „не ми е възможно да ви отговоря“, а колкото пакти пъкъ е отговарялъ все ще бждатъ вехти лжжи—сжчинения на генералния щабъ. Това е то патриотизъмъ.

За да направятъ смущение въ страната, монархиститѣ пушнаха лжжливия слухъ, че Лубе, председателя на Републиката, е билъ убитъ. Монархиститѣ станаха за сжжелене вече, какви ниски срѣдства не употребяватъ, само цѣлътъ си да постигнатъ. Но надали ще имъ се удаде.

Сърбия.

Дѣлото по атентата е почнало вече въ срѣда на 18-й т. м. Княжевичъ и другитѣ обвиняеми сж на брой 43 души. Пакъ воененъ сждъ ще ги сжди, а не граждански, както се бѣше писало по рано.

Единъ отъ членовѣтѣ на радикалната партия г. Николичъ, бивши министъръ, е билъ пригласенъ да избѣга отъ Сърбия. Сжщо сж избѣгали Михаилъ Вуичъ и генералъ Груичъ. Емиграцията се почна и то въ голѣми размѣри. Самъ Александъръ е казалъ: „азъ нѣма да пожаля никой отъ радикалитѣ, и не ще има нито помилование, нито прошка на тѣзи, които бждатъ осждени. Азъ не ще понеса хладнокрѣвно атентата противъ бившия кралъ — моя баща“.

Турция

Турското правителство бѣше испратело генерала *Единъ Паша* въ Швейцария и Франция да изиска прѣдаването на нѣкой отъ членовѣтѣ на „Млада Турция“, но слѣдъ дълго скитание и приговори, той се е завърналъ въ Цариградъ

само съ двама души. Мислѣха да сполучатъ прѣдаването имъ, като ги взематъ за обикновени прѣстѣпници, но не сполучиха. Всичкитѣ домогвания на *Единъ Паша* удари о камъкъ.

Ю. Г. Д.

Работническо движение.

Стачки.

Генуа. — 2000 работници отъ фабрика Ансальде, за морски постройки, не сж почнали още работата си. Тѣ сж стоели до сега спокойни, но слѣдъ аристуването на нѣкой тѣхни другари, които мислили за инициатори, работницитѣ сж почнали да протестиратъ. Очаква се едно сжгшение съ господаритѣ, понеже правителството се е намесило. Работницитѣ искатъ повишение на заплатата.

Буржъ — Стачката на 1400 работници такачи въ фабриката на Warnesy продължава. Господаритѣ сж приели вече много отъ исканията на работницитѣ. Но стачката ще продължава, до гдѣто всичкитѣ имъ искания бждатъ приети. Имало е грамадан манифестация, няколко души биле аристувани, но цѣлата тѣла е отишла при затвора да иска освобождението на другаритѣ си. Тѣ биле освободени. Единъ полкъ войници е можалъ да распрѣсне цѣлата тѣла отъ работници, числото на които се е въскачило на 2500 души.

Руанъ — Делегатитѣ отъ страна на работницитѣ и господаритѣ сж имали свиждание въ Търговската камара, но безъ никакъвъ резултатъ. Послѣ това работницитѣ вотираха продължението на стачката. Голѣми манифестации ще има. Полицията е на кракъ.

Шербуръ — Едно свиждане за сжглашение е имало между господаритѣ и делегатитѣ на работницитѣ на гипсови издѣлия, които се намиратъ въ стачка, прѣдъ мировия сждия. Работницитѣ искатъ 55 ст. на часъ, а господаритѣ имъ даватъ 48 ст. Работницитѣ сж рѣшени да продължатъ стачката, догдѣ получатъ удовлетворение.

Данъ.

Разни.

I. — Иванчо, който е на петъ години, стана оня день отъ трапезата и, като казваше *просто* кждѣ отива, майка му се расърди и го мъмри за това негово изражение.

— Какъ тогава трѣбва да кажа? я попита дѣтето.

— Казва се, наприкладъ: „ще ида да се разходя“.

Вчера вечеръ, току що се бѣше нахранилъ, Иванчо стана бързо отъ трапезата. Майка му го погледна и заблѣза едно измѣнение на лицето му.

— „Какво ти е“? го попита тя.

— Азъ... азъ... отговаря дѣтето, съмъ се разходилъ въ панталонитѣ си!

II. Въ градината. — Нали, този е домашниятъ Ви лѣкарь, който мина покрай насъ?

— Да.

— Но той не Ви поздравя.

— Да, защото много го е догневало!... има вече много време, отъ какъ не съмъ болѣдувалъ!

III. Въ окръжния сждъ, прѣдседателятъ и обвиняемиятъ:

— Вий принадлежите на една честна фамилия; вашето поведѣние отъ начало е било отлично, примѣрно; послѣ Вие почнахте да се събирате въ лошитѣ и непрѣпоржчителни мѣста и съ лоши другари и...

Обвиняемиятъ, спокойно:

— И безъ съмнение, трѣбваше най послѣ, да дойда при Васъ!

Послѣдни новини.

— Арестованитѣ шестима ямболски комити вчера въ 10 ч. прѣди пладитѣ ги освободиха подъ гаранция. Разбѣсенѣлата Ямболска Джангаза оня день заловилъ още четирма комити и при всичко че ямболския слѣдователъ се завърналъ отъ отпуската си, Джангазата ги праща за Сливенъ, хемъ като е знаелъ, че слѣдственото дѣло е испратено обратно за Ямболъ.

Туй умишлено разкарване на ямболскитѣ граждани отъ Ямболъ до Сливенъ и обратно хвърля ярка свѣтлина върху намѣренията на полицията.

Напрѣдъ Джангаза! Крива ви е смѣтката, ако си прѣдполагате, че съ туй ще сандардисате ямболскитѣ граждани, които не си даватъ мо-зака подъ кирия на либералната партия. Доблѣстнитѣ Ямболци нѣма да ви забравятъ. Вий отдавна заслужихте тѣхното прѣзрение.

АПТЕКАТА

НА

М. ХР. МИЛЕВЪ

въ Сливенъ

се нуждае отъ аптекарски ученикъ. Споразумения до сжщий.

КНИЖАРНИЦАТА

ЯКИМОВЪ и ЧЕЛЕБИЕВЪ

ВЪ КЮСТЕНДИЛЪ

(срѣщо Държав. Педагог., III-класно и Образцово Учил.) има всички издания на книжарскитѣ фирми: Д. В. Манчовъ, Христо Г. Дановъ, Ефремъ п. Христовъ, К. Евстатиенъ, Влайковъ, Ст. Мирчевъ, В. Вожиловъ, Сим. Икономовъ, В. Ив. Калайджиевъ, Ив. Игнатовъ, П. Байновъ, Ив. Говедаровъ, Ст. Георгиевъ, Олчевъ, Голчевъ, Чипевъ и др.

Приема за разпродаване разни книги подъ комиссиона при най-голѣма книжарска акуратност. 1—3

Въ книжарницата на *Марко Ивановъ и др. въ Сливенъ* се продаватъ слѣдующитѣ учебници *ново издание* и *одобрени* отъ *Министерството на народното просвѣщение*, съгласно „правилника за учебницитѣ“.

Скоковъ. Законъ Божий за III отделение съ картинки цѣна 20 ст.

Скоковъ. Законъ Божий за IV отделение съ картинки цѣна 40 ст.

Машетковъ. Естествоведѣние за III отделение първо издание цѣна 40 ст. 1—2

ОБЯВЛЕНИЕ № 271

Дивизионната болница при 3-а п. Балк. Дивизия обявява на интересующитѣ се, че на 13-й Септемврий т. г. въ 8 часа прѣди обѣдъ, сж прѣтрѣжка на 15 сжщий м-цъ, въ канцеларията на болницата ще се произведе търгъ, съ тайна конкуренция, за доставката на продоволствени припаси и материали за отопление и освѣтление, нуждни за болницата прѣзъ периода отъ 1-ий Октомврий т. г. до 1-ий Октомврий идущата 1900 год., въ слѣдующето приблизително количество:

Търгуване по I-ий способъ										Търг. по II способъ			
Оризъ мѣстегъ	Захаръ	Солъ каменна	Картофи	Сухъ лукъ	Сухъ фасуль	Масло бяло	Дърва за горел.	Газъ	Обик. хлѣбъ	Бѣлъ хлѣбъ	Мѣсо	Млѣко	
кил.	кил.	кил.	кил.	кил.	кил.	кил.	к. м.	сан.	кил.	кил.	кил.	лит.	
800	600	250	900	500	500	500	200	40	9500	5500	7000	5500	

Прѣдмѣтитѣ, за които търгуването става по I-ий способъ, ще бждатъ доставлявани ежемѣсечно, споредъ нуждата, съ исклучение на дървата и газътъ, които ще се доставляватъ на 4-5 пакти прѣзъ контракувания периодъ.

Конкурентитѣ, които желаятъ да взематъ участие въ търга, трѣбва да се съобразяватъ напълно съ поемнитѣ условия, които могатъ да се пригльдватъ и изучаватъ всѣки присжтственъ день въ работнитѣ часове, въ канцеларията на болницата.

Конкурентитѣ трѣбва да прѣдлагатъ отдѣлни цѣни за говеждото, овнешкото мѣсо а така сжщо за прѣсното и кисело млѣко.

Прѣдложенията ще се приематъ отъ тържната комисиия на първия день до 10 часа прѣдъ обѣдъ: прѣдложения сж намаления 5% за произвеждане прѣтложка ще се приематъ до 9 часа прѣдъ обѣдъ на 15 Септемврий, а прѣдложения на прѣтложката, ако ще има такава, ще се приематъ до 10 часа прѣдъ обѣдъ на сжщий день.

Залогъ за право участие въ търга се изисква въ размѣръ 5% отъ стойността на общото количество на извѣстенъ прѣдмѣтъ, като се смѣта по цѣната, която конкурента прѣдлага.

Залого трѣбва да бжде въ удостовѣрение отъ държавнитѣ ковчежничества и Българската Народна банка.

При това се напомня на интересующитѣ се, че споредъ чл. 4 отъ поемнитѣ условия търгуването става за всѣки отдѣленъ прѣдметъ, така щото прѣдложения се приематъ и само за единъ кой да е прѣдметъ.

гр. Сливенъ, 13 Августъ 1899 година.

1—3

Отъ Управлението на Болницата.

Имота принадлежи на Вяча и Кина Юрданова отъ Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга имъ 360 лева къмъ Мария Юрданова отъ г. Сливенъ, по изпълнителний листъ № 1884/99. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. чл. 1004—1028 отъ Гражданското съдопроизводство.

гр. Котель 26 Юлий 1899 год.
2—2 Слѣбень приставъ: Хр. Павловъ

Къща въ махала „Овчарска“ при сжсѣди
Василъ Колевъ, Ив. Добревъ Падаря, Пѣю Дой-
чевъ и улица, оцѣнена за 300 лева.

гр. Оливенъ 19/VIII 1899 год.
1=2 Слѣбенъ приставъ: *Абаджиевъ.*

ОБЯВЛЕНИЕ № 4678

Подписай Сждебенъ приставъ при Сливен-ский Окр. Сждъ, на V К.-Агачский участъкъ, на основание изпълнителный листъ под № 82/99 г., издаденъ отъ К.-Агачский Миропий Сдия, въ полза на Димитръ Вълковъ отъ с. Гаджилово, срѣщо Вавилъ Гинчевъ отъ сжщото село, за 292'65 лева, лихвата имъ по 10% годишно отъ 8 Декември 1898 год. и 21'90 лева сждебни раз-носки и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ граж-данското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнарод-вания настоящето ми въ в. „Република“ ще за-почне и продължи 31 день, въ канцелярията ми въ К.-Агачъ, публичната продажъ на слѣдующи-тѣ длѣжникови недвижности находящи се всич-ки въ землището на с. Гаджилово; а именно: 1) Една нива отъ (8) осемъ декара въ мѣстността „Буджашкия пѣтъ при сждитѣ: Ат. Геновъ, Илия Басилевъ и пѣтъ, оцѣн. за 30 л.; 2) Ни-ва отъ (3) три дек. въ мѣстността „Кукорево“ при сждитѣ: Ат. Гендовъ, Таню Нидѣлчевъ и пѣтъ, оцѣн. за 20 л.; 3) Нива отъ (5) петъ дек. въ мѣстността „Алчака“ при сждитѣ: Ст. Митровъ, Ангелъ Велчевъ и пѣтъ, оцѣн. за 35 л.; 4) Нова отъ (3) три дек., въ „Пладнището“ при сждитѣ: Великъ Янчевъ, Панайотъ Х. Теневъ, Господинъ Дженковъ и рѣка, оцѣн. за 30 л.; и 5) Една кѣща сжстохща се отъ 2 двѣ стаи, до нея близо яхъръ, съ дворно мѣсто отъ около (800) осѣмсотинъ квадратни метра, построени кѣщата и яхъра на единъ етажъ отъ простъ дървенъ материялъ, изградени отъ прѣтье, покрити съ керемиди, находяща се въ с. Гаджилово, въ „Горнята махала“ при сждитѣ: Теньо Нидѣл-чевъ, Димитръ Георгиевъ, Желѣзко Димитровъ и пѣтъ оцѣн. за 300 л.

Продажбата ще започне отъ първоначал-ното оцѣнение и ще се завърши въ петъ часа следъ обѣдъ въ послѣдний день на наддавание-то когато имота ще се присѣди върху тоя кой-то наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ рас-стояние на 24 часа отъ денътъ на присѣждане-то на имота нѣкой наддаде 5% върху суммата за която е присѣденъ, продажбата му ще се продължи още и на слѣдующия подиръ това присѣственъ день, часътъ до петъ слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявления.

Желающитѣ да купятъ имотитѣ могатъ да се явяватъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми, гдѣто ще имъ сж достѣпни всичкитѣ относящи се по продажбата книжа и условия и да наддаватъ, като внесатъ за залогъ $\frac{1}{10}$ часть отъ стойността на имота по пър-воначалното му оцѣнение.

гр. К.-Агачъ, 16 Августъ 1899 год.
1—2 Сжд. приставъ: Грънчаровъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 4682

Подписаний сждебенъ приставъ при слив-окр. сждъ на V К. Агаческий участъкъ на ос-нование изпълнителный листъ под № 3835/98 г. издаденъ отъ К. Агаческий мир. сдия, въ пол-за на Михо Андрѣвевъ отъ с. Кѣжж-клисе, срѣ-щу Яню Георгиевъ Лалата отъ с. Малѣкъ Боя-лъкъ за 258 лева, лихвата имъ по 10% годиш-но отъ 4 Септември 1895 год., 32. 90 лева сж-дебни разноски и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 день, въ канцеля-рията ми, въ К. Агачъ, публичната продажъ на слѣдующитѣ длѣжникови недвижности нахо-дящи се въ землището на село Малѣкъ Боя-лъкъ; а именно: 1) Нива отъ (3.600) три дека-ра и 6 ара, въ мѣстността „Арпалѣка“ при сждитѣ: Георги Д. Кючюковъ и Димитръ Ива-новъ, оцѣнена за 20 лева; 2) Нива отъ (8.900) осемъ декара и деветъ ара, въ мѣстността „К. Топракъ“, при сждитѣ: Лазо Андрѣвевъ и Ге-орги Д. Кючюковъ, оцѣнена за 40 л.; 3) нива отъ (6.100) шесть декара и единъ аръ, въ мѣ-стността „Куцъ Кайракъ“ при сждитѣ: Гео-ргий Андрѣвевъ и Христо Миховъ, оцѣнена за 20 лева; 4) Нива отъ (11) единадесетъ декара въ мѣстността „Дерекоострата“ мѣжду сждитѣ: Яни Динковъ и пѣтъ, оцѣнена за 40 л.; 5) Ни-ва отъ (3) три деката въ мѣстността „Палво-хорво“ мѣжду сждитѣ: Стоянъ Миневъ и Ата-насъ Георгиевъ, оцѣнена за 12 л. 6) Нива отъ (6) шесть депара въ мѣстността „Аложъ“, мѣжду

сждитѣ: Атанасъ Додевъ и Михалъ Яневъ, о-цѣнена за 200 л.; 7) Нива отъ (4) четире дека-ра, въ мѣстността „Луца“ мѣжду сждитѣ: Христо Петровъ, и пѣтъ, оцѣн. за 15 л.; 8) Ни-ва отъ (3) три дек. въ мѣстността „Узунъ-у-лукъ“, мѣжду сждитѣ: Христо Петровъ и Хри-сто Петровъ, оцѣн. за 10 л. и 9) Лозе отъ (1'600) единъ дек. и 6 ара въ мѣстността „Андрѣй“, мѣжду сждитѣ: Стоянъ Андрѣвевъ Яни Ива-новъ, оцѣн. за 50 лева.

Продажбата ще започне отъ първоначал-ното оцѣнение и ще се завърши въ петъ часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдний день на наддавание-то, когато имота ще се присѣди върху тоя кой-то наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расстояние на 24 часа отъ денътъ на присѣжда-нието на имотитѣ нѣкой наддаде 5% върху сум-мата за която сж присѣдени, продажбата имъ ще се продължи още и на слѣдующия подиръ тоя присѣственъ день, часътъ до петъ слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявления.

Желающитѣ да купятъ имотитѣ могатъ да се явяватъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми гдѣто ще имъ се достѣпни всичкитѣ относящи се по продажбата книжа и условия и да наддаватъ, като внесътъ за залогъ $\frac{1}{10}$ часть отъ стойността на имота по първо-началното му оцѣнение.

гр. К.-Агачъ, 16 Августъ 1899 год.
1—2 Сждеб. приставъ: Грънчаровъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 4680

Подписарий Сждебенъ прставъ при Слив-енский Окрѣженъ Сждъ на V К. Агаческий уча-стѣкъ, на основание изпълнителный листъ под № 5892/98 год. издаденъ отъ К. Агаческий Мир-овий Сдия, въ полза на свѣщенника Атанасъ Ста-нчевъ отъ с. Яйледжикъ, срѣщо Коста Манолевъ отъ сжщото село живущъ въ с. Кѣжж Клисе, за 377 л. и 40 л. сждебни разноски и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ гьжданското Сждопроизво-дство, обявявамъ че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“, ще започне и продължи 31 день, въ канцелярията ми, въ К. Агачъ, публи-чната продажъ на слѣдующитѣ длѣжникови нѣ-движности, находящи се въ землището на село Яйледжикъ; а именно:

1) Нива отъ (12.800) дванадесетъ декара и 8 ара, въ мѣстността „Стамовъ Геренъ“ мѣжду сждитѣ: долъ, Стоянъ Гюлевъ и Георги Же-ковъ, оцѣнена за 85 лева; 2) Нива отъ (2) два декара въ мѣстността „Ормана“ мри сждитѣ: Иванъ Томбевъ и Георги Ончевъ, оцѣнена за 10 л.; 3) Нива отъ (6.400) шесть декара и 4 ара въ мѣстността „равнището“ при сждитѣ: Дой-ну Бръзевъ и Иванъ Картуновъ, оцѣнена за 32 л.; 4) Нива отъ (2) два декара въ мѣсността „Чунджерова бахча“ при сждитѣ: рѣка и Ни-кола Кѣркелановъ, оцѣнена за 10 лева; и 5) Ни-ва отъ (6.500) шесть декара и 5 ара въ мѣстно-стта „Излачето“ при сждитѣ: Радайно Лука-евъ и Коста Апостоловъ, оцѣнена за 32 лева;

Продажъта ще се започне отъ първоначално-то оцѣнение и ще се завърши въ петъ часа слѣдъ о-бѣдъ въ послѣдний день на наддаванието, кога-то имота ще се присѣди върху тоя който на-ддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расто-яние на 24 часа отъ денътъ на присѣжданието на имотитѣ нѣкой наддаде 5% върху сумата за която сж присѣдени продажъта имъ ще се про-дължи още и на слѣдующия подиръ това при-сѣственъ день, часътъ до петъ слѣдъ обѣдъ безъ особни за това обявления.

Желающитѣ да купятъ имотитѣ могатъ да се явятъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми, гдето ще имъ сж достѣпни всичкитѣ относящи се по продажъта книжа и усло-вия и да наддаватъ, като внесатъ за залогъ $\frac{1}{10}$ часть отъ стойността на имота по първоначал-ното му оцѣнение.

Гр. К. Агачъ, 16 Августъ 1899 г.
1—2 Сждебенъ приставъ: Грънчаровъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 4139

Подписаний Сждебенъ приставъ, при Слив. Окр. Сждъ, на V К.-Агачский участъкъ, на ос-нование изпълнителный листъ под № 2705, из-даденъ отъ К.-Агачский Мировий Сдия, въ пол-за на Тодоръ Колевъ, П. Дженковъ отъ К.-А-гачъ, срѣщо Костадинъ Поповъ отъ сжщия градъ, за 309'05 л., лихвата имъ по 10% годишно отъ

12 Мартъ т. г. и 7'90 л. сждебни и по испол-неннието разноски и съгласно чл. чл. 1007—1028 отъ гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ денътъ на послѣдното отъ двукратнитѣ обнародвания настоящето ми въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 день, въ канцеляри-ята ми въ К.-Агачъ, публичната продажъ на слѣ-дующитѣ длѣжникови недвижности; а имен-но: Една кѣща съ двѣ стаи и мутваче, до нея подъ сжщия покривъ, яхъръ, съ дворно мѣсто отъ около два дек., построенъ на единъ етажъ отъ простъ дървенъ материялъ, и зградена отъ прѣтье, покритъ съ керемиди, находяща се въ К.-Агачъ, при сждитѣ: Георги Ив. Дженковъ. Нено Кара-Неновъ и пѣтъ, оцѣн. за 400 л.

Продажбата ще започне отъ първоначал-ното оцѣнение и ще се завърши въ петъ часа слѣдъ обѣдъ въ послѣдний день по наддавание-то, когато имота ще се присѣди върху тоя кой-то наддаде най-висока за него цѣна. Ако въ расстояние на 24 часа отъ денътъ на присѣж-данието на имота нѣкой наддаде 5% върху сум-мата за която е присѣденъ, продажбата му ще со продължи и на слѣдующия подиръ това при-сѣственъ день часътъ до петъ слѣдъ обѣдъ, безъ особни за това обявления.

Желающитѣ да купятъ имота, могатъ да се явяватъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцелярията ми гдѣто ще имъ се достѣпни всичкитѣ относящи се по продажбата книжа и условия и да наддаватъ, като внесътъ за залогъ $\frac{1}{10}$ часть отъ стойността на имота по първо-началното му оцѣнение.

гр. К.-Агачъ, 26 Юлий 1899 год.

1—2 Сжд. приставъ: Грънчаровъ

Приготвена е за печатъ посмата

„ХАЙДУТИ“

отъ

Иванъ Димитровъ

Поемата е отъ 3 печатни коли.

Желаючи да я издадатъ да се отне-сатъ до автора въ:

Кюстендилъ

ИЗЛѢЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЪ „Ворбата за свобо-дата на свѣстѣта“

отъ Професоръ Д-ръ Албертъ Хаукъ и се на-мира за проданъ въ дружественната печатница „Трудъ“—Сливенъ. Цѣна 25 ст. книжката; на г. г. книжаритѣ се прави обикновенната отстъпка.

Прѣпорѣчватъ се за екскур-зии аптечки въ видъ на табакери, сжщо и патентована смъртъ за мухитѣ. Намира се въ аптека „Валканъ“—Сливенъ.

Долоподписаний, съобщавамъ на г. г. клиентитѣ и кредиторитѣ си, че досегашната ми фирма: Минчо Пет-ровъ — бакаленъ м. „Кокушарска“ за на-прѣдъ, измѣнямъ тѣй: Минчо П. Червен-димовъ.

гр. Сливенъ, Юни 1899 г.

Минчо П. Червендимовъ

(Бакалинъ, мах. „Кокошарска“).

Съобщаваме на г. г. абонатитѣ си, че г. **Хр. Ст. Вапцаровъ** отъ с. Же-равна е опълномошенъ да събира абона-мента на вѣстника ни:

Молимъ, да му се указва нужното до-вѣрие.

Администрацията.

Отговоренъ Редакторъ: Г. Долапчиевъ.

Дружествена Печатница „Трудъ“—Сливенъ.